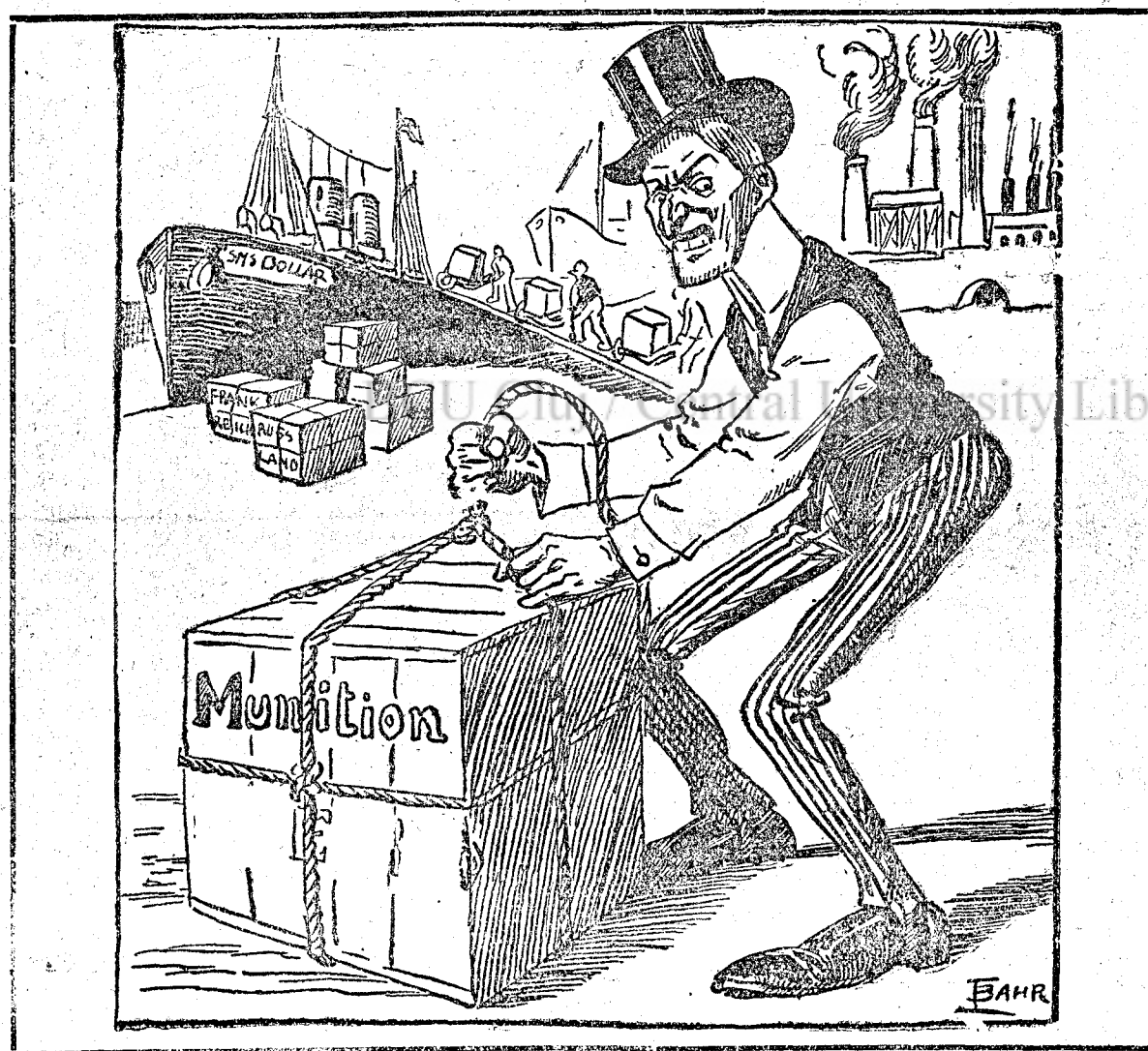

Buna afacere

America a dovedit în războiul actual, că n'are simț și interes pentru umanitate, ci numai pentru afaceri cari aduc parale multe. Wilson ține prelegeri despre pace, cu ochii așintii spre cer. Americani religioși au plecat spre Euro-

pa cu scopul de-a mijloci pacea. De fapt însă americanii se îmbogățesc grozav de pe urma războiului, căci ei produc necontenit praf de pușcă și munițiuni, spre a prelungi războiul.

UNDE DAI ȘI UNDE CRAPA'

Judecătorul (căt're martor, un elev de școală): Ai fost și tu martor la cazul acestui, micute? Ia spune-mi ce s'a întâmplat la 30 August?

Martorul (vesel): La 30 August a fost lupta dela Griyija.

IL CUNOAȘTE

Ginerele (căt're socrul său): Domnule Goldstein, imposibil să mai trăesc cu tica d-tala!

Goldstein: Ei... ai isgrăvit deja paralele?

Cântece.

La luncă neică, la luncă
să tai rișchitori și furcă
neică un baston de ducă;
la mijlocu luncilor
să-ți dai sama furcilor.
Codruleț nu te-am stricat
num-o cracă ți-am tăiat
ca să-mi fac d'un ghidănac;
ghidănac în patru dungi
să țin calea la haiduci.
Scapă-tă soare mai tare
s'apuc p'a gură de vale
să despoi la negustori
ca să-mi dea la gălbiori.

Foaie trage de dudău
spune-i puică a lui tău
să ducă cu Dumnezeu
c-a venit și rându meu
să te mai iubesc și eu;
mândruță cu gălbiori
de nu te-ai iubi să mori,
șas voi să mă iubești
căci ca mine nu găsești.

Când oi trage trei granate
trinule n'ai avea parte
dă șurupurile toate
și dă șina dă sur' roate:
mi-ai dus puiu 'n strinătate
și n'are cin' să mi-l cate.
Puiu meu nu știe carte,
tata e bătrân, nu poate,
surorile mi-a murit,
dela frați n'am crezământ.
Pusăi picioru pâl piatră,
nu e mumă, nu e tată,
nu e frați, nu e surori,
nu e grădină cu flori,
și plecai în strini să mori,
și focu amantii mele
mi-ncărcă păcate grele.

Foaie trage foile
de sar paște oile
tot prin sat ca găstele
m'aș iubi cu fețele.
Oile se paso la câmp
tot pâr glorie și pâr vant.
Fie-aț maică blestemată
de ce nu mai făcui fată,
săli aduc apă cu cățea.

Și m'ai făcut un ficior
să dau țărilor ocol,
din munte și până 'n baltă
să trec maică viața toată.

Când oi trage bob năut
mă doare gura 'ntrebând
d'a trecut puica la târg.
Foaie trage foi de prun
că puica-a trecut de mult;
Indeamnă murgule la drum
pe puica să mi-o ajung
să mi-o pup, să mi-o sărut:
mai trage doi ghiocci,
pe puică mi-o ajunsăi,
o pupai, o sărutai,
și dă obraz mi-o mușcai
și la târg îmi ajunsai:
>ce vrei puică ca să-ți iei
>O pereche de cercei.
>Ce faci puicuță cu ei?
>Să mă cunun eu cu ei.

Foaie verde amurele
bat vântu vânturile
pe neica gândurile,
să-mi apuc drumurile,
să 'ntâlnesc fetițele,
să le iau batistele,
că le minte țatele
mari ca gutuțele,
și 'nfoiat dragostele,
și-mi usucă zilele.
Foaie verde șolalea
mândră, mândrulita mea
nu te mai găti așa,
că mi-ai săcat inima.
Mândro, lacrimile tele
mi-usucă zilele mele;
mândro, sprânceoara ta
seacă inimioara mea.
Floare verde șolalea
mândruțo, dragostea ta,
a topit inima mea.

Foaie verde șo sipică
lică, lică, mă Ionică
cum trec oamenii la muncă
și tu stai cu neica 'n luncă.
De te duci puiule, duci
na la doica mere dulci,
unde-i ședea, să mănânci,
aminte să-ți mai aduci
d'ale noastre vorbe dulci
care le vorbeam atunci
la umbră surăi doi nuci.

Foaie verde matostat
nu ți-o fost puică păcat
ca să-mi spui adevărat
să nu te fi așteptat.
Foaie verde foi șo fragă
c'am pierdut o zi întreagă,
șaltă foaie trei spanace
șo noapte pe jumătate,
și 'n drumu-ți mă tot uitam
și spre casă-ți tot priveam
cu gându la dumneata
ca să-ți sărut gurița:
Șalta foaie matostat
cu ce foc te-am așteptat
puiule până 'n sărat.
Și 'n drumu-ți mă tot uitam
și spre casă-ți tot priveam
și cu amar suspinam:
dcamne, doamne, ce-am greșit
de-asa rău m'ai pedepsit;
când ai ști, ce mult e amar
așteptatu in zadar.

Foaie verde ruguleț
coala peste drumuleț
răsărit-a un nuculeț:
nuculeț cu frunza rară
a strâns cucii de prin țară.
La mijlocu nucului
șade mama cucului,
și sus pă o rămurea
frumos cânt-o turturea,
și mai răsfire din cioc

ca puicuța din mijloc,
și mai răsfire din pene
ca puicuța din sprâncețe;
mai răsfire din codiță
ca puicuța din rochiță;
mai răsfire dintr'o pană
ca puicuța din sprinceană,
că puica cu sprânceana
mi-a săcat inima.

Culese de GH. FIRAI

Pățania Țarului Rusiei pe front

Nicolae II, care s'a apucat în timpul
din urmă să facă vizite cam dese pe
front, — a pățit-o urât în vizita lui de
pe urmă. Apropiindu-se prea mult de
linia de toc, au șuerat la urechile lui
granatele germane și s'a speriat atât de
tare — că a luat-o la fugă.

PURADEL IN RAIU

— Ce tot urli măi țigane
Ai turbat, ai nebunit
De-ai luat-o la goidit?
— N'am turbat, măi românică:
Mi-a murit un purădel,
Tocmai cel mai mititel
Și din toți mai frumuseț,
Și-acum, bietul, va! se duce,
Dela noi de pe pământ,
Chiar la Dumnezeu cel sfânt.
Iar în cer cum o sosi
Și Sfânt-Petru o zări
Așa mândru purădel.
O să-i fie drag de el,
Iute 'n brațe o să mi-l iea.
Cheia raiul' o să-i dea

Să se joace-asa cu ea;
Și micutul, mititel,
Dragul iatei, purădel,
Tot jucându-se cu ea
O s'o piardă, va! săracul.
Și-o să-l bată Dumnezeu
Pân' l-o lua dracul.

De beșica rea.

Se ia o petică de călți, albă, și cu ea
se afumă umflătura și se zice de două
ori:

Am fiteul o casă mare
și am chemat toate beșicile depe pământ,
numai pe cea rea n'am chemat-o.
Ea sa mâniaț și îndată a crapat.
(Auzite dela baba Profira Vezeteu din...)

GLUME

CURIOSITATE

— Unde te-ai născut tu tăticele?
 — La Craiova, draguță!
 — Dar mămica?
 — La Iași!
 — Și eu m'am născut la București...
 ei dar cum de ne-am adunat câteși trei
 așa de frumusețea la un loc?

INDRAZNEALA

— Cum, vii să cerșești cu țigara în
 gură?
 — Data trecută spuneai că miros a
 rachi; azi am vrut să tai nițel miro-
 sul de basamac și tot nu vă este pe plac!

II TREBUE TIMP

Logodnicul: Dragă Veto, ce zici, o a-
 vea tatăl mâine vreme să mă asculte vre-o
 două ceasuri? Vreau să mărturisesc iu-
 birea mea.

Logodnica: Bine, dar aceasta se poa-
 te face și într'un sfert de ceas.

Logodnicul: Firește... vreau să-
 mărturisesc însă și datorile mele.

PREVEDERE

— Crezi d-ta că am să fiu fericit cu
 dama aceasta?

Peșitorul: Vă asigur că cu dama a-
 ceasta o să o duceți cel puțin zece ani!

PE DEPARTE

Judecătorul (către o domnișoară bă-
 trână): De câți ani sunteți?

— Număr douăzeci și trei de ani?

— Și câți ani nu numărați?

GEMENII

— A, uite domnul Burdac! Judecând
 după nasul d-tale roșu, am putea crede
 că-ți place să tragi la măsea.

— A, uite ce este: eu și fratele meu
 suntem gemeni și adesea lumea ne ase-
 meste pe unul cu altul, spre necazul
 nostru. Și eu numai din pricina aceasta
 mi-am făcut nasul acesta, ca să se poa-
 tă deosebi.

BUNA-APUCĂTORA

La un banchet festiv, un tânăr ob-
 servă că și-a pierdut cilindrul. Luând

paharul în mână să ridică de pe scaun,
 și toți oaspeții cu el împreună, crezând
 că are să țină un toast. Dar când toți
 stau în picioare, ungurul zice: »Noa a-
 cum, domnilor, faceți bine și vă uitați
 nu cumva a șezut careva dintre d-voas-
 tră pe cilindrul meu?»

Vânătoare de veverițe

— Amintiri de Brașoveanul. —
 (Urmare și fine).

Ajunserăm în pădurea de brazi, unde
 — după cum îmi spuse Nică — prinsese
 veverița de acasă. Aici ne despărțirăm
 și începurăm să căutăm veverițe.

Dar înzadar. Imi pierdusem cu totul
 răbdarea, încât era să-l părăsesc pe Ni-
 că în mijlocul pădurii și să mă înapo-
 iez acasă.

Deodată aud pe Nică strigându-mă.
 Repede mă duc acolo și-l văd sub un
 brad înalt pușcând ca un erou după o
 veveriță mare și frumoasă, care se afla
 tocmai în vârful bradului.

Ca să nu mă las mai pe jos, începui
 și eu a arunca cu pietrii cât pumnul
 după veveriță. Dar, durere, în loc s'o
 nimeresc, pietrele căzură pe trunchiul
 bradului și cum Nică se afla acolo, pie-
 trile îi cădeau toate în cap, încât i se
 făcu capul numai cucuie.

Bietul Nică înjurându-mă pentru ne-
 dibăcia mea, mai înjurând veverița, ca-
 re cu toate că primise multe lovituri, nu
 se lăsa învinsă, pușca mereu și fără în-
 terupere. Sudorile îi curgeau pe frun-
 te, însă el pușca mai departe, iar pe mi-
 ne mă trimetea să-i aduc pietrii.

Această goană, dură mai bine de două
 oare, când în sfârșit veverița primind
 o lovitură tocmai în bot, de usturime că-
 zu la pământ, zvârcolindu-se de durere.

Ca un leu care se repede asupra pră-
 zii, așa se repezi Nică asupra veveri-
 ței, acoperind-o cu pălăria, în care se
 zădărniciu timp, până când Nică îi
 dădu câțiva pumni zdraveni în cap.

În drum spre casă biata veveriță se
 uita prin o gaură din fundul pălăriei

lui Nică, care gaură fu făcută de șoa-
 reci, când Nică, ca să-și păstreze niște
 nuci, le puse în pălărie și le ascunse în
 fundul podului, ca să nu le găsească ci-
 neva și să le mănânce.

Veseli alergarăm spre casă cu veve-
 rița, care acum sta liniștită în fundul
 pălăriei.

Ajunși acasă scoaserăm din pivniță o
 colivie mare de pasări în care îi dădu-
 răm drumul veveriței, care când ieși din
 pălărie, sperioasă se repezi în droturile
 coliviei, care se rupseră, iar ea ieși și
 printre picioarele noastre se furișă spre
 poartă și ieși în stradă, unde nu departe
 era o grădină, la marginea căreia se af-
 lau mai mulți nuci înalți.

Câteva clipe rămaserăm cu gura căs-
 cată, uitându-ne după veveriță. Nică,
 care mai întâi își veni în simțire, se luă
 după fugar cu praștia în mână. Veveri-
 țita se sui repede într'un nuc, unde în-
 dată își luă între labe o nucă și începu
 să mănânce, uitându-se la noi fără fri-
 că simțindu-se la adăpost.

Îndată începui iarăși vânătoarea. Ni-
 că împușcă cu praștia, iar eu cu mâna
 azvârleam după veverița care mânca
 liniștită în vârful nucului.

Fiind casele aproape, pietrele aruncate
 de noi cădeau toate pe acoperișele lor,
 încât făceau zgomot asurzitor. Ca la o
 comedie ieșiră oamenii de prin case să
 vadă ce este și în loc să ne sudue ori să
 ne bată pentru că aruncăm cu pietrii pe
 case, începură și ei să arunce după ve-
 verită.

Pietrele sburau ca ploaia spre veveri-
 țita, dar și pe acoperișele caselor. Nică,
 care era eroul acestei zile, împușca din
 răspuțeri spre veveriță, încât prin
 dibăcia lui de pușcaș îi rupse bieteii ve-
 verițe un picior dinainte și unul dina-
 poi, încât de abea se mai ținea pe o
 creangă groasă.

Ploaia de pietrii sbura necontenit spre
 veveriță, care nu se mai putea mișca
 din loc. Văzând eu că nu se mai mișcă,
 credeam că acum este momentul când voi
 putea s'o prind fără nici o greutate.

La aprobarea tuturora încep a mă ur-
 ca pe trunchiul nucului în sus, până
 ajung aproape de veveriță. Intind mă-
 na spre ea, dar numai coada am pu-
 tut să i-o prind, cu care am rămas în
 mână, căci veverița când a observat pe-
 ricolul, s'a smuncit și căzu jos între niș-
 te buruieni, unde dispăru cu totul.

Băgai coada în buzunar și dau să mă
 cobor. Când eram aproape jos, pantalo-
 mi se agățară de o ramură, încât mi-se
 rupseră de sus până jos, iar eu căzui
 între niște urzici, încât mi-se făcu fața
 numai beșici.

Cu pantalonii rupți, cu obrazul zgă-
 riat și umflat mă dusei acasă. Când mă
 văzu mama, abia mă cunoșcu. Dându-
 mi lecția cuvenită, ca unui care nu as-
 cultă de părinți, îmi dădu să mănânc,
 căci printre sughițurile de plâns, ce-
 ream mereu pâne.

Fiind seară, mă culcai decis să nu
 mai iau parte la vre-o astfel de vână-
 toare, iar coada veveriței o păstrai ca
 o amintire.